

De Zeeheldengraven in de St. Laurenskerk te Rotterdam.

„Door ketens, donders, loot, en staal en
[bliksemstraalen
Te vliegen, en een roof op 'svijands grond te
[haalen,
Was Brakels werk, die zijn triomf rukte uit den
[brand.
Zijn naam en krijgsdeugd cierd zijn graf en
[Vaderland”.

Van Brakel heeft zich beroemd gemaakt door een paar uiterst stoutmoedige daden, waarvan die op de Theems ter gelegenheid van de tocht naar Chatham hem eene zekere vermaardheid heeft bezorgd.

Zooals bekend had De Ruyter in 1667 de opdracht gekregen den Theems op te varen, ten einde de Engelsche vloot aan te tasten, die bij de werf van Chatham op de nauwe rivier van Rochester lag. Daartoe had hij den 22^{en} Juni den Vice-Admiraal Van Ghent met een eskader vooruitgezonden, die zich eerst van het slecht verdedigde fort Sheerness meester maakte, en zich toen al spoedig voor eene versperring bevond, bestaande uit masten, in de rivier geslagen, waartusschen men zware kettingen had gespannen, welke door vloten werden opgehouden. Op beide oevers waren kustbatterijen opgericht, welke het nemen der hindernissen nog moeilijker maakten. Behalve eenige gezonken Engelsche oorlogsschepen en branders, bevond zich vóór de ketting alleen de „Unity”, (door de Hollanders tot „Jonathan” verhaspeld); achter de ketting lagen de grootste schepen der vijandelijke vloot, waaronder de Royal Charles.

De Engelschen, wier vloot zich in dat jaar tengevolge der groote geldverspilling en zorgeloosheid van Karel II en zijn hofhouding, in zeer slechten staat bevond, was op een aanval al heel weinig voorbereid en het had den generaal Monk heel wat hoofdbreken gekost. Haar tenminste nog eenigszins weerbaar te maken. Zoo laat het zich dan ook verklaren, dat de Royal Charles, het trotsche admiraalschip van 100 stukken, van zijn zwaarste geschut was ontdaan, en nu slechts 32 stukken telde.

Als Van Ghent tot aan de ketting is genaderd, ontstaat aan beide zijden eenige aarzeling het gevecht te beginnen, totdat Van Brakel, wegens zijn betoonden moed in den 4-daagschen zeeslag tot scheepsbevelhebber

verheven, doch die in arrest was gezet wegens het in strijd met de stellige bevelen aan land laten gaan van eenig scheepsvolk, aanbiedt de Unity aan te vallen, mits zijn straf hem worde kwijtgescholden. Dit wordt toegestaan. Van Brakel, die zich geheel achteraan in de slagorde bevindt, zeilt met zijn klein slecht bewapend fregat „de Vrede” met veel moeite op de smalle bochtige rivier de geheele vloot voorbij, vaart zonder een enkel schot te lossen tot vlak naast de „Unity”, geeft het daarop de volle laag, en slaagt er in na een korte hevige worsteling het veel grootere en beter bewapende schip te vermeesteren.

Hiermede is de voornaamste hinderpaal tot het opruimen der versperring weggenomen. Een brander tracht de ketting stuk te zeilen; het mislukt, een tweede brander, onder den Rotterdamschen kapitein van de Rijn, beproeft het nogmaals en ziet zijn pogingen met goeden uitslag bekroond: de ketting bezwijkt. Het lot van de Engelsche vloot is nu spoedig beslist. Van de Rijn's brander, de Pro Patria, steekt de Mathias, een oorlogsbodem van 52 stukken, in brand. Het schip vliegt met een donderenden knal in de lucht. De Carolus Quintus is nu aan de beurt en wordt door Van Brakel met de sabel in de vuist veroverd, waarbij kapitein en 60 man scheepsvolk gevangen worden gemaakt. Teruggekeerd op zijn fregat, richt Van Brakel het vuur op de landbatterijen, welke hij tot zwijgen brengt. Intusschen is door twee sloepen van Corn. de Liefde en Thomas Tobyas, de Royal Charles geënterd, die door bijna de geheele bemanning schandelijk wordt verlaten, en zodoende eigenlijk zonder slag of stoot in onze handen valt. 's Avonds komt de Ruyter zich bij Van Ghent voegen. Den volgenden dag wordt onder zijn leiding het vernielingswerk voltooid, en worden onder de oogen van den Hertog van York, Prins Robert en Generaal Monk nog drie der grootste Engelsche admiraalschepen verbrand.

Tot loon voor zijn heldhaftig gedrag viel aan Van Brakel de eer te beurt de veroverde Unity en Royal Charles in triumf naar Goeree te brengen, waar hij natuurlijk met groot gejubel werd ontvangen. Onze